

Allah niçin her
istediğimizi vermiyor?

Zamanın geçtiğine
sevinir mi?

EFSANE
KİTAP

VEHİ VAKKASOĞLU

Gelecek nasıl
kurtulur?

VAKTİMİZİ İYİ
DEĞERLENDİREBİLİYOR
MUYUZ?

HAYAT NEDİR?

ÖĞRETMENİN

MUTLULUK NEREDE?

Din nedir?

NOT

Nereden gelip
nereye gidiyoruz?

İNSANIN YAPTIKLARI
BOŞA GİDER Mİ?

Akıllı insan puta
tapar mı?

DEFTERİ

3

Güzellik insanın içinde
olursa, her şey güzel

Nedir uzak
gelecek?

GENÇ
T
LİNGUA

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ / 7

I. BÖLÜM

GÜL GETİREN ÇOCUK / 9

ALLAH NIÇİN HER İSTEDİĞİMİZİ VERMİYOR? / 20

MÜMİNİN MİZACI BARIŞTIR / 32

ALLAH BİRDİR / 38

UAKTİMİZİ İYİ DEĞERLENDİREBİLİYOR MUYUZ? / 45

GELECEK NASIL KURTULUR? / 53

İSLAM SEVGİDİR / 60

BATI'KIN ÇÖKÜŞÜ / 68

MADDİ RIZIK - MANEVİ RIZIK / 75

II. BÖLÜM

DİN NEDİR? / 81

PATÇULUK İLKELDİKTİR / 98

ÖLÜM KORKUSU NASIL YENİLER? / 109

PEYGAMBERİMİZİN EN BÜYÜK MUCİZESİ KUR'AN'DIR / 135

KUR'AN-I KERİM NIÇİN 23 YILDA İNDİRİLDİ? / 143

HAC İBADETİ / 146

PEYGAMBER EFEKDİMİZ NIÇİN ÇOK ÇİLE ÇEKTİ? / 151

ŒEYTAK SEVAP KAZANABİLİR Mİ? / 157

BEKİM İŒİM DEĞİL Kİ... / 162

HÜZÜNLÜ BİR VEDA / 171

İMAM-I AZAM'IN BAŒARI VE MUTLULUK ÖĞÜTLERİ / 176

İSLAM SEVGİ VE BARİŒ DİNİDİR / 181

ÖNSÖZ

Her önsöz yazışımnda, bunun bir son söz olabileceği düşüncesi içimi ürpertir. Çünkü sizlerle birlikte olmak, satırlarda, sayfalarda buluşmak çok güzel. İnançta, ahlaki güzelliklerde ve muhabbette buluşmak, hayatımızın en tatlı, en anlamlı yanı...

Fakat ne gam... Cennet'te bile en güzel nimetlerden biri, dostlarla sohbet değil mi? Hem de her türlü dertten, endişeden, korkudan uzak olarak ve elemsiz lezzetleri, saf sevinçleri bütün varlığında duyarak doya doya... Böyle bir sohbeti hayal etmek bile ne hoş... İmanımızın verdiği bu ümit olmasa, hayatımız ne kadar manasız ve bomboş olurdu.

İşte bu imtihan dünyasında bütün çabamız, ahiret biletini Cennet'e kestirebilmek... Ne yaparsak yapalım ölüm öldürülemiyor. Çaresiz, ahiret yolculuğuna çıkıyoruz. Öyle ise güzel yaşamak, güzel ölmek ve ebedi güzelliklere yeniden dirilmek, hiç değişmeyecek hedefimiz olmalı...

Bu hedefe birlikte yürümek... Bütün insanları, burada ve öte dünyada mutlu görmek... Evet, gerçekten insan olmanın özellikleri bunu gerektiriyor.

Günden güne daha hoyrat, daha kaba ve daha acımasız olan insani ilişkiler, bizi etkilememeli. Karanlıklara bir mum yakmanın, katılmış kalplere bir sevgi tohumu atmanın, temel işimiz olduğunu asla unutmamalıyız.

Yaratılış amacından sapmamış bütün büyük ruhlar, hep bu gaye için çalıştılar. Adeta bir kocaman yürek kesildiler ve sevgi hazinelerini, hiçbir ayırım gözetmeden bütün insanlara, hayvanlara, bitkilere cömertçe boşalttılar.

Bizi, sevgiyle sevgisinden yaratmış olan Yüce Allah, sevgiyi emretti. Kını, kanı ve düşmanlığı yasakladı. Canlı-cansız bütün varlık dünyası, aynı yaratıcının eseri olarak birbirini sevgiyle bütünüledi, tamamladı, destekledi.

Böylece evrende müthiş bir uyum, ahenk ve düzen meydana geldi.

Sevgisizleşmiş insan, habire bu düzeni bozuyor. Günübürlük bencillikleri uğruna, dünyayı yaşanmaz bir hale getiriyor.

Sürekli veren cömert topraktan, daima ışıl ışıl neşe dağıtan güneşten, canımıza can katan tertemiz sulardan ibret almadan... Olumsuzluğu, cimriliği, çıkarıcılığı kışkırtıyor birileri...

Bütün bu aksiliklere “dur!” diyebilecek bir ses olmalıyız. Bir mıknaş gibi insan kardeşlerimizi iyiye, doğruya, güzele çekmeliyiz.

Öğretmenin Not Defteri bunu yapmak istiyor.

İlginizle, sevginizle etkisini artıran bir davetiye olmak istiyor.

Davetimiz; insan olmaya, insani ilişkilerimizi geliştirmeye ve güzelleştirmeye... Kısacası mutluluğa ...

Zira her insan, mutlu olmaya layıktır.

Hepimizin, herkesin mutluluğuna katkısı olmalıdır.

Çağrımıza “evet” dediğiniz için hepinize sevgiler, saygılar sunuyorum.

Vehbi VAKKASOGLU

1 Ocak 1996

Bahçelievler

1. BÖLÜM

GÜL GETİREN ÇOCUK

Peygamber Sembolü Bir Çiçek...

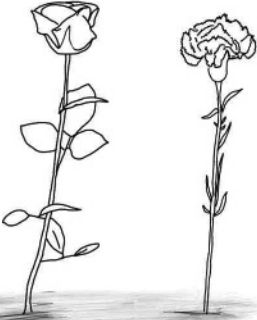
O gün herkesin bir çiçek getirmesini istemiştim. Baharın yaza dönmeye başladığı bu güzel İstanbul sabahında sınıfımız rengârenk bir bahçe olmuştu. Çünkü çoğu öğrenci, seçtiği çiçekten sadece bir tane değil, demet getirmişti. Biz o güzel günde, o şahane güzellikler arasında bir seçim yapacak ve en güzeli bulacaktık.

En öndeki sıraları boşalttık ve çiçek demetlerini yan yana dizdik, numaralandırdık. Her öğrenci getirdiği çiçeğin özelliklerini, güzelliklerini anlatacak ve bu güzellik yarışmasında birinci gelmesini sağlamaya çalışacaktı...

Programımız başladı. Karanfilden, leylaktan, laleden, ortancadan güle kadar, otuza yakın çiçek, kısaca tanıtıldı. Sonunda da oylamaya geçildi. Siyaha çalan kadifemsi bir kırmızı renkle, insanın içine işleyen harika bir kokuyu taşıyan güller, farklı şekilde birincilik tahtına oturdu. O gülleri ge-

tiren Hasan, haklı bir mutluluğun sevinciyle arkadaşlarına teşekkür etti. Tarafsız kaldığım ve oy kullanmadığım için bana da bu sonucu nasıl bulduğumu sordu.

-Ben de gülü seçerdim, dedim...

Tabii hemen seçimimin sebebini sordular. Onlara dedim ki:

-Gül, edebiyatımızda Peygamberimiz'in sembolü sayılmış ve "gül-ü Muhammedi (Hz. Muhammed'in gülü)" diye anıl-gelmiştir. Ayrıca Sevgili Peygamberimizin terinin de gül gibi koktuğu söylenir. Belki de bu sebeple gül, insan ismi olarak da en çok kullanılan çiçektir. Bu bakımdan seçiminizi beğendim. Ancak bu seçim, diğer çiçeklerin çirkin olduğunu göstermez. Her birinin kendine göre bir güzelliği ve özelliği vardır. Mesela gülün de dikenini vardır ama atalarımız, "Gülü seven dikenine katlanır," demişlerdir. Bu da gösteriyor ki, dünyadaki en mü-kemmel güzelliklerde bile bir noksanlık vardır. Noksansız ve tam mükemmel güzellikler, ancak Cennet'tedir. Dünya, Cennet'in bir vitrini gibi bazı örnekleri sergiliyor ve adeta bize diyor ki: "Dünyadaki bu kadar güzel olursa ahiretteki ne kadar güzeldir, kıyas ediniz ve o gerçek güzelliği kazanmaya çalışınız."

Ve gülün dikenini bize bir ders veriyor. İyimser olma dersi... Güle bakacağız ve onun dikenli yaratılmış olması dolayısıyla şikâyet etmeyeceğiz. Tam tersine, dikenler arasında böyle bir güzelliği yarattığı için Allah'a şükredeceğiz. Hayat, her zaman gül kadar güzel değildir. Bazen, belki de çok zaman, dikenler kadar sert ve acıdır. Onu olduğu gibi kabullenmeli, dikenlere karşı dikkatli ve tedbirli olmalıyız. Ve evet, unutmamalıyız ki bize düşen görev, dikene bakıp karamsar olmak değil, gülüne bakıp iyimser olmaktır.

Bu arada sürekli söz isteyen Recep dikkatimi çekiyor.

-Söyle bakalım, diyorum.

-Hocam, bir de özel ödül versek... Hani bazen yarışmalarda jüri özel ödülü oluyor ya, onun gibi...

-Niçin ikinci bir ödül verelim?

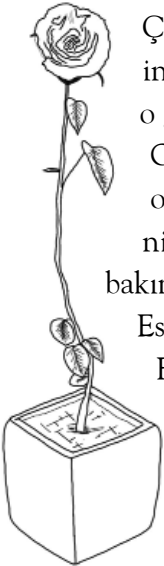
-Arkadaşımız Adnan'ın getirdiği ortanca dalından koparılmamış. Onu diğer arkadaşlarımız gibi koparmaya kıyamamış, saksısıyla birlikte getirmiş. Bu davranışı benim çok hoşuma gitti. Çok duygulu ve ince bir tavır. Zaten çiçeği de çok güzel.

Recep'in teklifini oya sundum. Büyük bir çoğunlukla kabul edildi. Adnan, arkadaşlarına ve bilhassa Recep'e teşekkür etti. Ben de gösterdikleri bu çok anlamlı davranış sebebiyle, ikisini de kutladım. Gülleri getiren Hatice'ye ve ortancayı getiren Adnan'a birer kitabımı imzalayıp armağan ettim. Hatice de güllerini bana verdi. Diğer çiçekleri de sınıfımızın vazosuna yerleştirdik. Recep ortancaları da bana vermek istedi. Kabul etmedim ve bugünün bir hatırası olarak onları evine götürmesini söyledim. Hatice o güzel gülleri bana verirken, "Çok sevdiğimiz bu gülleri sınıfımızın gülü olan öğretmenimize armağan ediyorum," dedi. Çok duygulandım. Teşekkür ettim ve dedim ki:

-Asıl sizler benim güllerimsiniz. Daha tomurcuk halindeki emsalsiz güllerim, sizlersiniz. Güller, çiçekler ve her şey sizinle daha bir anlamlı ve güzel... Zaten Cenab-ı Hakk, bunları ve diğer bütün güzellikleri, sizler için, yani insan için yaratmıştır.

Çünkü güzelliği anlayacak, yaratıcısını kavrayacak tek canlı insandır. Yeryüzündeki her güzellik, o güzeller güzelinin, o güzellik kaynağının eseri, icadı, ihsanıdır. Her güzellik, O'nun sonsuz güzelliğinin bir habercisidir. O'nun eseri olan güzelliklere bakacağız ve yaratıcısının engin bilgisini, sınırsız gücünü ve sonsuz yaratıcılığını anlayacağız. Bu bakımdan atalarımız, "Güzele bakmak sevaptır," demişlerdir. Eserindeki güzellik, bizi O'nun güzelliğine götürecektir.

Bakacağız ve düşüneceğiz. Böyle bir saatlik düşüncenin, yıllarca yapılan nafie ibadetlerden daha üstün olduğunu ifade ediyor Peygamberimiz. Güzelliği, O'ndan

eserdir diye seveceğiz. Böylece bakıp zevk aldığımız güzellikler, bize ibadet sevabı kazandırmış olacaktır.

Bu dünyada gördüğümüz her şey, onun bize yazdığı bir mektubun harfi, kelimesi, cümlesidir. Okumayı bilirsek, hepsi de kendisini gösterdiğinden çok daha fazla yaratıcısını gösterecektir. Nasıl ki her harf, her kelime, her cümle, okumayı bilenler için bir manayı ifade ederse, tabiatın bütün güzellikleri de, denizi, kayası, bitkisi, ağacı ile, hayvanları, insanları ve bütün yeryüzü ve gökyüzüyle hep Cenab-ı Hakk'ı gösterir. O'nun yüce isim ve sıfatlarını bize okutturur. Dolayısıyla bu dünyaya inançlı bir gözle bakanlar, varlıkları sadece birer nakış, süs ve güzellik olarak değil, aynı zamanda anlamlı satırlar ve sayfalar olarak görürler, okurlar, anlarlar...

Şimdi ben, Hatice'nin bana armağanı olan şu güzellik yarışması birincisi güllerle bir konuşayım. Bakalım neler söyleyecekler bana? Ya da onları okumaya çalışayım. Acaba taşıdıkları manayı tam çıkarabilecek miyim?

Göz zevkimizi son derece okşayan bu güzelliği nasıl elde ettin ey gül? Acaba senin şu incecik yeşil dalın ve topraktaki kökün mü sağladı bu güzelliği? Ama dinleyiniz, nasıl da “hayır” diyor. Ey akıllı insan, benim ancak yarı canlı sayılabilecek bu köküm ve gövdem, ne bilsin gül yapmayı... Nasıl becersin şu güzel renkleri... Yeşille kırmızının bu ahenkli uyumunu, burnunuzun hoşuna giden bu güzel kokuyu cansız topraktan nasıl yapacak? Kıvrım kıvrım iç içe sarılmış şu yaprakların düzeni onları çevreleyen yeşilin uyumu içinde, dikenlerim bile bir güzellik meydana getiriyor. Dikenlerim ki, onlar benim hoyrat ellere karşı silahlarımdır. Bunların hiçbirini ben düşünmedim. Beni besleyen toprak da gül yapmakta çok cahildir. Bana sahiplenilen insan da gül yapmanın bilgisinden ve gücünden mahrumdur.

O halde beni var edeni, yaratana bulmak istersen, tabiatın ve insanın üstünde ve ötesinde bir Yaratıcı'yı bulmak, bilmek ve tanımak zorundasın...

Teneffüse çıktığımızda çoğu öğrenci çiçeklerle konuşmaya, onlara sorular sorup, cevaplar almaya başlamıştı... Ben de aralarına karıştım ve sohbetimize devam ettim.

-Benim güllerim... Eğer bu gözle, akıl gözüyle bakıp anlamaya çalışırsanız siz de şairin dediği gibi "Bir örümcek götürür Hakk'a beni," diyebilirsiniz. Çünkü hangi eserine baksanız, en küçükten en büyüğüne kadar, hepsi de sizi O'na; gücü, ilmi ve yaratıcılığı sonsuz olana, yani Allah'a götürecektir. Bu bakımdan, "İnsanı Allah'a götüren yollar mahlukâtın nefesleri sayısı kadar çoktur," denilmiştir.

Bu dersimizden bir hafta sonra idi. Aynı sınıftan oldukça sakin ve sessiz bir öğrencim, yanıma gül bahçesi gibi geldi. Elinde en çok sevdiğim güllerden kocaman bir buket vardı. Göz ve burun zevkini okşayan bu harika güzellikler için ona teşekkür ettim. Fakat herhalde çok pahalıya mal olmuş olan bu zahmete bir daha girmemesini de tembih ettim. Ancak bu güzel demet, çiçekçiden alınmışa benzemiyordu. Nereden aldığını sordum. Biraz tereddüt etti, durdu, düşündü ve "Komşumuzdan..." dedi.

-Bu güzel gülleri yetiştiren komşunuzu tebrik ederim. Ona selamlarımla birlikte kendisini kutladığımı da duyur. Eğer kabul ederse böyle bir güzelliğe gönül vermiş bu güzel insanla tanışmak istediğimi de söyle, dedim...

Ne var ki ben konuştuğça Oktay'ın yüzünün karıştığını ve biraz telaşlandığını hissettim. Gülleri sınıfın vazosuna yerleştirdim.

-Bu gülleri yetiştiren zevk sahibi insanı hem tanımak hem de ondan eğer mümkünse bunların fidesinden alıp, ben de yetiştirmek isterim...

Oktay hemen yanımdan ayrılıp sırasına oturmak için acele ediyor ve arzularıma bir türlü candan “olur” diyemiyordu... Teneffüste onu yanıma çağırdım. İnceliği için tekrar teşekkür ettim ve gül yetiştiricisi komşularına beni ne zaman götürebileceğini sordum.

Aaa, o da nesi! Oktay’ın gözyaşları yanaklarına doğru süzülmeğe başladı. Doğrusu biraz şaşırdım.

-Seni niçin üzdüğümü söylemelisin. Yoksa ikimiz de derse giremeyiz, dedim.

Oktay bir hayli tereddütten sonra, hıçkırıklarını tutmaya çalışarak konuştu:

-Hocam, ben bu gülleri komşumuzun bahçesinden habersiz olarak aldım.

Bu olumsuz cevap beni çok şaşırttı. Bu yanlışlığı niçin yaptığını sordum:

-Hocam, sizi çok seviyorum. Sizin de gülü çok sevdiğinizi öğrenince, bir sürpriz yapmak ve sizi sevindirmek istedim.

-Oktay, benim gülü sevdiğim doğru. Ancak gül benim için Hz. Muhammed’in sembolü... Oysaki sen, o büyük peygambere sembol olmuş gülü, sahibinden izin siz koparıp getirmekle Hz. Muhammed’in çok önemli bir emrini çiğnemiş oldun. Yani kul hakkı yedin. Haksızlık ettin. Bu yaptığın iş, dinimize göre haram. Haram ne demektir, biliyor musun?

-Evet, hocam. Allah’ın kesin olarak yasak ettiği şeylere haram denir. Aslında siz söylemiyorsunuz ama benim yaptığım işin adı, düpedüz hırsızlıktır.

-Peki öyleyse, şimdi ne yapacağız? Bu durumu nasıl düzelteceğiz?

Oktay'ın iyice artan hüznü, beni de üzdü. Ona bir teklifte bulundum.

-Bu işi temizlemenin, hatta günahı sevaba çevirmenin yolunu izleyeceksin. Yani gideceksin bu bahçe sahibi komşunuza ve diyeceksin ki: "Amca ben on iki adet gülünüzü sizden habersiz olarak koparıp öğretmenime götürdüm. Çünkü o, Peygamberimizin sembolüdür diye gülleri çok seviyordu. Amacım sadece onu çok mutlu etmektir. Fakat çiçekçiden gül alacak param da yoktu. Bu bakımdan size şimdi güllerinizin parasını vermek ve hakkınızı helal ettirmek istiyorum." Evet Oktay, bu vebalden kurtulmanın tek yolu, komşunuzla helalleşmektir. Ben sana para vereceğim, sen de cesaret gösterecek ve gidip bu işi halledeceksin.

Oktay epey heyecanlandı bu sözlerim üzerine...

-Ama hocam, komşumuz güllerini çok seviyor... Üstelik de sinirli bir insan. Parasını versem bile bana hakkını helal edeceğini hiç sanmıyorum. Hatta beni dövmeye bile kalkabilir...

-Oktay bir cesaret göster. Gerekiyorsa sopa yemeyi de göze alarak bu zata git. Senin pişmanlığını anlayışla karşılayacağını umuyorum. Ve bunun için sana dua edeceğim. Kaldı ki, bu konuda çekeceğin cezalar, uğrayacağın hakaretler, bu işin ahiretteki cezasına göre çok basit kalacaktır sanırım... Şimdi hayatının ilk manevi imtihanına sokuyorum seni. Hadi bakalım cesur ol...

Bu sözlerini üzerine Oktay, biraz da gönülsüzce, "peki" dedi.

-Hocam, dediklerinizi uygulamaya çalışacağım...

Aradan bir hafta geçmişti. Yine Oktayların sınıfındaydım. Yoklama yaptım. Sadece Oktay yoktu. Arkadaşlarına nerede olduğunu soruyordum ki, o birden kapıda görüldü. Fakat bir de ne göreyim! Elinde geçen haftakinden de güzel ve alımlı bir gül demeti vardı.

Ellinde olmayarak irkildim ve soran gözlerle Oktay'a baktım. Fakat bu defa onda hiçbir korku ve tereddüt belirtisi yoktu. Tam tersine gözlerinin içi gülüyordu.

-Hocam, dediklerinizi aynen yapmaya çalıştım. Gittim ve gülcü amcadan özür diledim. O niçin buna ihtiyaç duyduğumu sordu. Ben de sizinle olan konuşmamızı anlattım. Bu günehtan kurtulmak istediğimi açıkladım. Bunun üzerine kırgınlığı birden sevince dönüştü ve beni tebrik etti. "Bizim bahçeden çok kimse gül çalmıştır ama ilk defa sen gelip özür diliyor ve hakkımı helal etmemi istiyorsun. Bravo sana. Getirdiğin parayı kabul ediyorum ve tekrar sana iade ediyorum. Benim sana bir ikramım olarak kabul et... Ayrıca sana bu güzel inancı veren öğretmene de çok selamlarımla birlikte bahçemin en güzel güllerini götür. Onu da candan tebrik ediyorum. Ne zaman canın isterse gelip benden gül isteyebilirsin. Ve eğer kabul edersen, bundan böyle benim manevi oğlum ol. Şimdiye kadar hep bir oğlum olmasını istedim, ama nasip değilmiş. Şu anda seni oğlum gibi seviyorum. Kabul mü?" dedi. Ben de yaşlı amcanın bu teklifine "evet" dedim... Hocam, sayenizde çok kıymetli bir dost kazandım. Allah sizden razı olsun...

Oktay'a teşekkür ettim. Ve dedim ki:

-Aferin, görevini güzel yapmışsın. İyiliğin, dürüstlüğün açmıyacağı kapı yoktur. Allah daima doğruların yardımcısıdır. Şimdi

ben de senin sayende gül meraklısı bir dost kazanmış oluyorum. Söyle bakalım, beni ne zaman tanıştıracaksın manevi babanla?

Birkaç gün sonra Gülcü Amca'ya giderken düşünüyordum. Yaşadığımız bu güzellik peygamber sembolü gülün ve peygamber sevgisinin bir sonucu değil miydi? Hem de gülden daha güzel mis gibi bir sonuç. Evet, O'nun sevgisiyle daima dostluk, uyum ve gerçek insanlık yeşerip geliyor. Şair ne güzel söylemiş:

Muhabbetten Muhammed oldu hasıl,
Muhammed'siz muhabbetten ne hasıl?

Yaratan'ın sonsuz sevgisinden Muhammed meydana geldi. O Muhammed ki, üstün yaratık olmanın, insan olmanın en ulaşılmaz örneklerini yaşayarak gösterdi. Allah'ın istediği bütün güzel ahlakın yaşayan bir vitrini gibi dünyayı şerefliendirdi. İçinde, özünde Hz. Muhammed'in sevgisini taşımayan sevgilerden neler meydana gelmektedir? Evet, Muhammedsiz sevgilerden neler oluştuğunu görmek için ona imandan uzak kişilerin içinde bulunduğu içler acısı hale bakmak gerek... Bunalımların, maddi ve manevi dertlerin, problemlerin acımasız kısılcacında inleyen insanlara bakmak ve ibret almak gerek. Sevgilerimizin özünde onun sevgisi olduğu için, sevilmeye layık olanları daha bir coşkuyla seviyoruz. Sevilmemesi gerekenleri de öğrettiği için duygularımızı israf etmiyoruz. Çılgınlıklardan, zararlılardan, haramlardan uzağız ve onlara sevgi beslemiyoruz. Her şeyde olduğu gibi sevmekte de önderimiz Peygamberimiz'dir. Sevgilerimiz gerçek, özlü ve güçlü olmak içi, O'nun sevgisiyle mayalanmaya muhtaçtır.

Yeni Neslin Sesi...

Çorak Batı'da Açan Bir Güzel Anadolu Güllü

Bir çalığışu kadar ürkekti ilk gün. Sonra bir bülbül oldu, uzak gül bahçelerinden öten... Bazen hû hû'lara gömülen kumrular gibiydi. Bazen de ulvi bir hüznü tütüren saka kuşlarınca garipleşirdi. Dinlerdi, sorardı, arardı. Vakit nisandı. Uyanan tabiatla birlikte O da ilahi besteji şakıdı birden. Bu bir ruh kamaşmasıydı. Bir gönül deryasının, köpüklü dalgalarının imandan yana gümbür gümbür vuruşuydu. Ve bir mutlu sondu.

İstedim ki, bu harika finalin tadına hep birlikte varalım. İstedim ki, içimizdeki ümitsizlik mikrobonu kovalım. Coşalım sahabe misali, bu emsalsiz gençliğe hizmet yolunda...

İşte size canlanan bir gül. İşte size yaradılış gayesine eren bir gönül. Ruhum kanatlı bugün. Bugün bayram, düğün... Rabbi'nin muhabbetiyle ebediyete değin, hep böyle kalması en engin dileğim. Şimdi hazırsanız eğer, canımın gülüne, gülümün canına, Gülcan'ıma kulak veriniz. Çünkü o, binlerce örneğinden biri olarak yeni neslin sesidir, lütfen dinleyiniz.

19 Nisan 1989 / Berlin

Sevgili Hocam,

Evela Allah'tan sizin için mutlu ve huzur dolu günler geçirmenizi dilerim. Her şeyden önce sizin Cennet'e girmeniz için Allah'a dua ediyorum. (Ben dua etmesem de siz inşallah zaten cennetlik bir insansınız.)

Canım Hocam,

Öğretmenin Not Defteri için çok teşekkür ederim. Kitabın üstündeki ithaf yazısını, size, Türkiye'ye mektup yazdıktan sonra gördüm. Geçen hafta mektup yazacaktım aslında size. Ama derslerden fırsat bulamamıştım. Şimdi yazıyorum. Teşekkürüm geciktirgi için kusura bakmayın, ne olur!

Biliyorsunuz, artık namazımı kılıyorum. Size nasıl minnettarım, bilemezsiniz. Aslında kaç kere başlamıştım namaz kılmaya... Yani şimdi bildiklerimin çoğunu önceden de biliyordum. Ama bu bildiklerim kilittiydi, ne yazık ki. Siz bu kilidi kırdınız ve beni Allah'ın huzuruna kavuşturdunuz. Sizi çok seviyorum öğretmenim. İçimdeki kilidi ben şimdiye kadar kırmayı başaramamıştım. Bunu sonunda siz ba-

şardınız. Nasıl kırdınız bu kilidi hocam? Belki sizin sık sık yaşadığınız olaylardan bir tanesi bu. Belki unutup gidersiniz bir süre sonra. Benim için bu olayın anlamı çok büyük. Unutmama imkân yok.

Biliyor musunuz hocam, sizin hiç unutulmayan bir öğrenciniz olmak isterdim. Şey, kızınız diyecektim. İnsan "kızını" unutmaz ama bu kadar çok kıızı olursa, hepsini de unutmamasına imkân yok, değil mi? Ama o bahtiyarlığa erersem ne mutlu bana. Beni hiç unutmaz, hatırlarsınız, değil mi hocam? Şu an kafamdakileri pek toparlayamıyorum. En iyisi size hatıra defterimden kısımlar yazayım:

"Bu sabah hayatımda ilk kez sabah namazı kılma bahtiyarlığına erdim. Allah'ım sana şükürler olsun!.. Bir ara seccadede sanki uçuyorum sandım. Göklerdeyim, çok uzaklardayım. Allah'ın huzurunda olmak ne güzel bir şey! İçimden hıçkırma hıçkırma ağlamak geliyor... Sevinçten, mutluluktan ağlamak istiyorum. Bütün dünyaya haykırmak istiyorum: Ben doğru yolu buldum, Allah'ı kavuştum. Sizler de gelin... Allah'ım, Vehbi Hoca'mın ne muradı varsa ver. Sana kavuşmamı ona borçluyum. Hayat, namazsız meğer ne kadar susuz ve kupkuru imiş. İçimdeki coşkuyu, sevinci, mutluluğu anlatabilmek için kelime bulamıyorum. Artık hiçbir kuvvet Vehbi Hoca'mın kırdığı kilidi, bir daha asla kilitleyemez. Dört elle sarıldım artık namaza, imana...

İşte böyle hocam. Sevaplarınıza bir sevap daha kattınız. Ne mutlu size. Herkes sizin gibi olabilse. Ne kadar iyi bir insansınız hocam. Hocam olduğunuz için çok seviniyorum. Kızınız olduğum için daha da mutluyum.

Neyse, epeyce zamanınızı aldım. Son verirken ellerinizden hüremle öperim.

Kızınız
GÜLCAN

Not:

(Biliyor musunuz, Esengül'ün yazdıkları var ya, bir zamanlar, çok olmadı o kadar, ben de aynen o durumdaydım. Onun mektubunu okuyunca neredeyse o feryad eden kişiyi, kendim sanacaktım. Çünkü hemen hemen aynıyıldım. Ama çok şükür kurtuldum. Bir daha öyle bir şey ne bana ne başkasına olmaz inşallah. Amin.)